

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **A., s.r.o.**, zastúpeného advokátskou kanceláriou *M. a spol., s.r.o.*, proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 27.decembra 2007 č. I/221/14980-90509/2007/990325-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 11.februára 2010, č. k. 6S/30/2008-277, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/30/2008-277 z 11.februára 2010 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 11.februára 2010, č. k. 6 S/30/2008-277 podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného z 27.decembra 2007, č. I/221/14980-90509/2007/990325-r, ktorým žalovaný podľa § 48 ods. 5 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní“) zmenil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Prešov II zo 7.septembra 2007, č. 924/230/44458/2007/Wol tak, že žalobca je povinný zaplatiť sumu 1 419 192,- Sk ako rozdiel medzi vráteným nadmerným odpočtom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) a DPH, určenou po druhej opakovanej daňovej kontrole a odvolacom konaní, za zdaňovacie obdobie júl 2002.

Po preskúmaní zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného dospel krajský súd v záveru, že toto je v súlade so zákonom. Poukázal na to, že žalobné námietky bolo možné rozdeliť do dvoch základných skupín. Prvá sa týkala zákonnosti výkonu druhej opakovanej daňovej kontroly a porušenia procesnoprávných ustanovení žalovaným a správnym orgánom prvého stupňa a druhá sa týkala vzniku nároku žalobcu na odpočítanie DPH podľa § 20 ods. 1, 2 zákona č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) za zdaňovacie obdobie júl 2002. Pokiaľ išlo o prvú skupinu námietok krajský súd zdôraznil, že daňová kontrola spadá pod obsah pojmu správa daní (§ 1a písm. c/ zákona o správe daní). V zmysle tohto zákona sa nepovažuje za súčasť daňového konania (§ 1a písm. d/ citovaného zákona). Zákon výslovne nedefinuje pojem daňovej kontroly, ale charakterizuje ju iba zmyslom a účelom - chápe ju ako jeden z procesných nástrojov, ktorým si správca dane preveruje rôzne skutočnosti rozhodujúce pre vyrubenie dane (§15 ods. 1 zákona o správe daní). Okrem daňovej kontroly zakotvuje zákon o správe daní aj inštitút opakovanej daňovej kontroly tak, že ide o daňovú kontrolu u totožného daňového subjektu, pričom musí byť zachovaná aj totožnosť kontrolovanej dane a zdaňovacieho obdobia, za ktoré už bola vykonaná. V ustanovení § 15b ods. 1 zákona o správe daní sú pozitívne vymedzené podmienky, za ktorých môže byť opakovaná daňová kontrola vykonaná, kým ustanovenie § 15b ods.3 tohto zákona negatívne vymedzuje, čo sa za opakovanú daňovú kontrolu nepovažuje.

Podľa názoru krajského súdu druhá opakovaná daňová kontrola bola vykonaná na podnet žalovaného ako odvolacieho orgánu (podnet žalovaného č. I/225/5483-43381/2006/990813 z 20.júna 2006), pričom nešlo ani o jeden prípad uvedený v § 15b ods. 3 zákona o správe daní, kedy sa nejedná o opakovanú daňovú kontrolu. Krajský súd nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že išlo o preverovanie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o riadnom opravnom prostriedku. Odvolacie konanie o odvolaní žalobcu proti dodatočnému platobnému výmeru daňového úradu Prešov II. č. 924/230/4013/2006/Wol zo dňa 30.1.2006 bolo ukončené vydaním rozhodnutia žalovaného č. I/225/5483-39198/2006/990813-r z 1.júna 2006 a až následne 20.júna 2006 bol vydaný podnet na vykonanie druhej opakovanej daňovej kontroly, v rámci ktorej mal správca dane odstrániť nedostatky vytýkané žalovaným v rozhodnutí z 1.júna 2006. Za uvedenej situácie je preto podľa názoru krajského súdu právne bezvýznamná argumentácia žalobcu, podľa ktorej výkon druhej opakovanej daňovej kontroly bol v rozpore s právnymi závermi nálezov Ústavného súdu Českej republiky, ktorý posudzoval ústavné sťažnosti daňových subjektov v súvislosti s výkonom opakovaných daňových kontrol. Navyše krajský súd v tejto súvislosti poznamenal, že ide o právnu úpravu, ktorá nie je súčasťou slovenského právneho poriadku (zákona ČNR č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatku), ktorá navyše výslovne inštitút opakovanej daňovej kontroly ani neupravuje.

Podľa názoru krajského súdu žalovaný ako odvolací orgán bol oprávnený rozhodovať o odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane vydaného na základe opakovanej daňovej kontroly vykonanej žalovaným, pričom predmetom odvolacieho konania bolo rozhodnutie daňového úradu ako správcu dane. Tento záver jednoznačne vyplýva z už citovaných ustanovení § 3 ods. 6 písm. c), d), g) a § 4 ods.3 písm. c) zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly (ďalej len „zákon o daňových orgánoch“). Pokiaľ išlo o ďalšie námietky týkajúce údajných procesných pochybení žalovaného, krajský súd poukázal na to, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia vydaného v daňovom konaní v zmysle § 30 ods.3 zákona o správe daní. Podľa názoru krajského súdu v odôvodnení rozhodnutia žalovaného sú popísané skutkové zistenia správcu dane vrátane vyjadrení a obsahu dokladov predložených žalobcom počas daňovej kontroly a žalovaným zaujaté stanovisko ku všetkým odvolacím námietkam. Žalovaný podrobne zdôvodnil akým spôsobom hodnotil jednotlivé dôkazy a aplikoval relevantnú právnu úpravu. Preto sa krajský súd nestotožnil so žalobnou námietkou žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného.

Pri preskúvaní druhej skupiny žalobných námietok bolo úlohou krajského súdu posúdiť, či žalobcovi vznikol nárok na odpočítanie DPH podľa § 20 ods. 1, 2 zákona o DPH za zdaňovacie obdobie júl 2002 na základe siedmych faktúr vystavených obchodnou spoločnosťou A., a.s., ktorých predmetom bol predaj ložísk rôznych typov; jedenástich faktúr vystavených dodávateľom W., s.r.o. v likvidácii, ktorých predmetom bol predaj ložísk rôznych typov, resp. prepravné náklady súvisiace s dodávkou tovaru; a siedmych faktúr vystavených spoločnosťou D., s.r.o., ktorých predmetom bol predaj ložísk. Z administratívneho spisu mal krajský súd preukázané, že obchodné spoločnosti mali predmetné ložiská nadobudnúť od spoločnosti B., s.r.o. na základe zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva uzavretej 7.mája 2001 a 13.mája 2001. Preto podľa názoru krajského súdu správca dane v rámci druhej opakovanej daňovej kontroly ako aj v rámci predchádzajúcich daňových kontrol správne postupoval, keď zisťoval, či predmetné ložiská mala vo vlastníctve spoločnosť B., s.r.o. Konateľ tejto spoločnosti – M. D. vo vyjadrení zaznamenanom v zápisnici č. 695/340/73418/03/Fra z 1.júla 2003 uviedol, že konateľom spoločnosti B., s.r.o. sa stal v novembri 2001 a uvedený tovar sa už v tom čase nachádzal v evidencii aj fyzicky v skladoch v R., ktoré užívala B., s.r.o. Správca dane ako aj žalovaný z týchto údajov vyvodili záver, že vedomosť o existencii predmetných ložísk museli mať aj osoby dovtedy zodpovedné za túto spoločnosť. Išlo o spoločníkov a zároveň konateľov spoločnosti B., s.r.o. v období od 19.júla 1995 do 2.decembra 2001 – Ing. T. S., Ing. L. G., Ing. M. G. a Ing. M. A... Menovaní v písomných svedeckých výpovediach uviedli, že pri predaji ich obchodných podielov inventúrny zápis majetku nebol vykonaný a existenciu hnutel'ného majetku – priemyselných ložísk nepotvrdili. Ako hnutel'ný majetok uviedli poľnohospodárske stroje a zariadenia a úžitkový automobil. Ing. M. G. v doplnení svojej písomnej svedeckej výpovedi výslovne konštatoval, že nemá žiadne vedomosti o tom, že B., s.r.o. obchodovala s ložiskami. Nadobudnutie predmetných priemyselných ložísk obchodnou spoločnosťou A., a.s. od obchodnej spoločnosti B., s.r.o. nepreukázali ani svedkovia M. A. a Ing. M. B. – bývalí štatutári dodávateľskej spoločnosti A., a.s. a súčasne aj žalobcu. Menovaní pôsobili ako podpredseda predstavenstva spoločnosti A., a.s. (Ing. M. B.), resp. ako člen predstavenstva tejto obchodnej spoločnosti (M. A.) v období od 19.marca 2001 do 4.februára 2003. Svedkovi M. A. neboli známe obchodné aktivity spoločnosti A., a.s. týkajúce sa priemyselných ložísk a Ing. M. B. uviedol, že môže potvrdiť informácie o zdaniteľných plneniach pre spoločnosť A., s.r.o., ktorej sa predali priemyselné ložiská za účelom ďalšieho predaja, pričom nevedel poskytnúť ďalšie informácie, kde bol tovar uložený, kto viedol v tom čase účtovníctvo a pod. V tomto smere odkázal na M. D., ktorý bol v tom čase predsedom

predstavenstva tejto spoločnosti. Krajský súd poukázal tiež na to, že k nadobudnutiu predmetných priemyselných ložísk bol ako svedok vypočutý bývalý konateľ žalobcu JUDr. P. Š., ktorý v písomnej svedeckej výpovedi z 8.11.2006 uviedol, že žalobca príležitostne nakúpil tovarové zásoby – priemyselné ložiská, ktorých časť bola následne predaná. Pri jeho odchode z funkcie boli ešte skladové zásoby na sklade. Prepravou, manipuláciou a skladovaním tovaru sa v tom čase nezaoberal, pretože týmto obchodným záležitosťiam v R. a v jeho okolí sa venoval M. D.. Žalovaný preto podľa názoru krajského súdu dospel k správne mu záveru, že obchodná spoločnosť B., s.r.o. nevlastnila ložiská do uskutočnenia zmeny konateľov spoločnosti v novembri 2001, ako to deklaroval M. D. v zápisnici o ústnom pojednávaní z 1. júla 2003, a teda ani nemohla ložiská odpredať spoločnostiam A., a.s. a W., s.r.o. a následne tieto spoločnosti nemohli tieto ložiská dodať žalobcovi a navyše spoločnosť B., s.r.o. v určenom poslednom zdaňovacom období na DPH (apríl 2002) neuviedla žiadnu sumu ako ročné zúčtovanie odpočtu dane z majetku a zo zásob. Krajský súd poukázal na to, že táto skutočnosť preukazovala, že spoločnosť B., s.r.o. nemohla v máji 2001 odpredať ložiská spoločnostiam A., a.s. a W., s.r.o.

Žalobnú námietku žalobcu, že spoločnosť B., s.r.o. mohla nadobudnúť ložiská aj od neplatiteľa dane z pridanej hodnoty po odchode bývalých konateľov Ing. T. S., Ing. L. G., Ing. M. G. a Ing. M. A. po 2. decembri 2001, krajský súd zhodne so žalovaným považoval za nedôvodnú, nakoľko konateľ spoločnosti B., s.r.o. v zápisnici z 1. júla 2003 výslovne potvrdil, že predmetné ložiská boli vo vlastníctve B., s.r.o. už v novembri 2001. Vzhľadom na uvedené preto žalobca ani nemohol neexistujúce ložiská predávať ďalším odberateľom, konkrétne spoločnosti B. SK s.r.o..

Včas podaným odvolaním sa žalobca domáhal prostredníctvom právneho zástupcu, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že žalobe vyhovie z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. a), b), c), d), a e) OSP, pričom bližšie svoje dôvody nešpecifikoval. Odôvodnil len tú časť odvolania, v ktorej napadol nesprávne skutkové zistenia krajského súdu, ktoré videl v tom, že štatutárni zástupcovia žalobcu uviedli, že pri predaji ich obchodných podielov nebol vykonaný inventúrny zápis majetku a preto nemohli potvrdiť vlastníctvo predmetných ložísk, svedok Ing. M. B. potvrdil zdaniteľné plnenia pre spoločnosť A. s.r.o. – predaj priemyselných ložísk za účelom ich ďalšieho predaja, svedok JUDr. P. Š. potvrdil nakúpenie priemyselných ložísk žalobcom, ktorých časť bola predaná a časť zostala na sklade a z jednotných colných deklarácií (ďalej len „JCD“)

vyhotovených pracovníkmi colného úradu vyplynulo, že spol. B. SK s r.o. vyviezla priemyselné ložiská na územie Ukrajiny.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril listom z 28.apríla 2010, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom poukázal na to, že v odvolaní žalobca uvádza len svedecké výpovede, s ktorými sa žalovaný náležite vysporiadal už vo vyjadrení k žalobe. Tiež poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 4.marca 2009, č. k. 7S/36/2008-275, ktorý sa týkal tých istých účastníkov konania a tej istej problematiky, avšak za zdaňovacie obdobie august 2002, ktorým bola žaloba žalobcu taktiež zamietnutá a tento rozsudok bol následne potvrdený aj v odvolacom konaní Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozsudkom z 21.januára 2010 č. k. 3 Sžf74/2009.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. mája 2011 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona o DPH v znení účinnom v rozhodnom čase, zdaniteľné plnenie je uskutočnené pri dodaní tovaru dňom odovzdania tovaru v určitom mieste alebo dňom odovzdania tovaru prvému dopravcovi na prepravu, ak je dodanie tovaru spojené s odoslaním tovaru, a to aj vtedy, ak k zmene vlastníckeho práva k tovaru podľa kúpnej zmluvy dôjde až zaplatením ceny tovaru; v ostatných prípadoch dňom, keď je príjemcovi umožnené nakladať s tovarom, a to aj vtedy, ak k zmene vlastníckeho práva k tovaru podľa kúpnej zmluvy dôjde až zaplatením ceny tovaru,

Podľa § 14 ods. 1 daňová povinnosť vzniká platiteľovi dňom uskutočnenia zdaniteľného plnenia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 20 ods. 1 platiteľ má nárok na odpočet dane pri prijatých zdaniteľných plneniach, ak sú prijaté na účely uskutočňovania svojich zdaniteľných plnení a ak tento zákon

neustanovuje inak. Ak platiteľ zdaniteľné plnenie prijme na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení a zároveň aj na iný účel ako na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení, má nárok na odpočet dane v pomernej výške zodpovedajúcej rozsahu použitia prijatého zdaniteľného plnenia na uskutočňovanie svojich zdaniteľných plnení.

Podľa ods. 2 platiteľ má nárok na odpočet dane, ak

- a) sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo (§ 13),
- b) daň na vstupe zaúčtoval,
- c) daň zaplatil platiteľovi, ktorý uskutočnil zdaniteľné plnenie,
- d) má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ, a doklad o zaplatení dane, pričom dokladom o zaplatení dane v prípade, že daň na vstupe je 200 000 Sk a viac, je len doklad o bezhotovostnej platbe uskutočnenej prostredníctvom banky alebo doklad o platbe na pošte poštovou poukážkou.

Vzhľadom na rozsah odvolania a jeho špecifikáciu sa odvolací súd pri preskúmaní rozsudku krajského súdu sústredil len na tú jeho časť, ktorá sa týkala posúdenia zákonnosti rozhodnutia žalovaného pokiaľ išlo o právo žalobcu na odpočítanie DPH za zdaňovacie obdobie júl 2002, pričom sa stotožnil s rozsudkom krajského súdu aj s jeho odôvodnením v celom rozsahu a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Z rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie nielen na základe svedeckých výpovedí, ktorých údajnú rozporuplnosť napáda žalobca v odvolaní. Žalobca opomenul tú skutočnosť, že svedecké výpovede Ing. B. a JUDr. Š., ktoré v odvolaní napáda, boli len doplňujúcimi dôkazmi, na základe ktorých žalovaný dospel k záveru, že k dodaniu priemyselných ložísk spoločnosťou B. s r. o. dodávateľom žalobcu spol. A. a s. (v odôvodnení napadnutého rozsudku sa na viacerých miestach nesprávne uvádza názov A.) a W. s.r.o. a D. spol. s.r.o. vôbec nedošlo, a preto žalobcom uplatnený odpočet DPH v tomto rozsahu je nesprávny.

Predovšetkým z daňovej kontroly vyplynulo, že fakturované ložiská mali byť obstarané od spoločnosti B., s r.o., ktorá podľa Zmluvy o zabezpečovanom prevode vlastníctva k hnutelným veciam zo 7.mája 2001 mala previesť vlastnícke právo k týmto ložiskám na spoločnosť A. a s.. Z dokladov spoločností W. spol. s r.o. a D., spol. s r.o. bolo zistené, že tieto boli veriteľmi spoločnosti B., spol. s r.o. a v zmysle zmluvy

o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k hnutelným veciam dlžník prevedie na veriteľov vlastnícke práva k hnutelným veciam. Podľa vyjadrenia M. D., likvidátora oboch spoločností, W. s.r.o. a D. s.r.o. nadobudli predmetné pohľadávky na základe zmlúv o odplatnom odstúpení pohľadávky od spoločnosti L. S. spol. s r.o. Pohľadávka vznikla tak, že spoločnosť B. s.r.o. neuhradila L. S. odplatu za podstúpenie pohľadávky, preto postúpila pohľadávku spoločnosti W. s.r.o., D. s.r.o. a A. a.s., ktorí uzatvorili s dlžníkom Zmluvu o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k hnutelným veciam v prípade, že B. s.r.o. nespĺní svoje záväzky. Pohľadávky mali byť zaúčtované v účtovnej evidencii.

Likvidátor spoločnosti B., s.r.o., Ing. S. K. vo svojej výpovedi uviedol, že potom, ako bol ustanovený do funkcie likvidátora, predchádzajúci konateľ spoločnosti B., s.r.o. M. D. mu oznámil, že požadované účtovné doklady mu nie je možné odovzdať, pretože ich nemá k dispozícii a likvidátor účtovné a daňové doklady za roky 2001 a 2002 nevlastnil a ani nimi nikdy nedisponoval.

Podľa zistení kontrolnej skupiny spoločnosť B. s.r.o. v čase odpredaja priemyselných ložísk spoločnostiam W. s.r.o. a A. a.s. na základe už uvedených zmlúv o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva k hnutelným veciam, t. j. v máji 2001 už nebola platiteľom DPH, pretože jej Daňový úrad v Rožňave rozhodnutím z 12.apríla 2002 podľa § 43 ods. 3 zákona o DPH určil posledné zdaňovacie obdobie apríl 2002. Týmto rozhodnutím zároveň správca dane vyzval spol. B. s.r.o. na splnenie povinností v zmysle § 43 ods. 5 zákona o DPH, t. j. aby v daňovom priznaní za posledné zdaňovacie obdobie, t. j. apríl 2002 priznala a odviedla daň z majetku, pri ktorom uplatnila odpočet DPH a to podľa stavu v účtovníctve ku dňu skončenia posledného zdaňovacieho obdobia.

Daňový subjekt B. s.r.o. 28.mája2002 podal za zdaňovacie obdobie apríl 2002 daňové priznanie k DPH, v ktorom neuviedol žiadnu sumu ako ročné vysporiadanie odpočtu DPH z majetku a zásob.

Z uvedeného je zrejmé, že tvrdenie M. D., konateľa spoločnosti B. s.r.o. od 3.decembra 2001, že k tomuto dátumu spoločnosť predmetné ložiská vlastnila sa nezakladá na pravde a túto skutočnosť potvrdili vo svojich výpovediach aj bývalí konatelia spoločnosti B. s. r. o. Ing. T. S., Ing. Ľ. G., Ing. M. G. a Ing. M. A., ktorí zhodne uviedli, že spoločnosť B. s.r.o. v čase vzdania sa ich funkcií konateľov (2.december 2001) nevlastnila žiaden

nehnutelný majetok a z hnutelných vecí len počítač, poľnohospodárske stroje a úžitkový automobil, pričom z hľadiska podnikateľských aktivít sa zaoberala obchodom s rezivom a guľatinou. O obchodovaní s priemyselnými ložiskami nemali svedkovia žiadne vedomosti. Preto táto spoločnosť ani nemohla uvedené ložiská odpredať spoločnostiam A. a.s., W. spol. s r.o. a D. spol. s r.o., od týchto ich následne nemohol kúpiť žalobca a tieto ani nemohli byť predmetom dodávky spoločnosti B. SK spol. s r.o., ktorá mala tieto ložiská vyviezť na Ukrajinu. Nadobudnutie predmetných priemyselných ložísk obchodnou spoločnosťou A., a.s. od obchodnej spoločnosti B., s.r.o. nepreukázali ani svedkovia M. A. a Ing. M. B. – bývalí štatutári dodávateľskej spoločnosti A., a.s. a súčasne aj žalobcu. Menovaní pôsobili ako podpredseda predstavenstva spoločnosti A., a.s. (Ing. M. B.), resp. ako člen predstavenstva tejto obchodnej spoločnosti (M. A.) v období od 19.marca 2001 do 4.februára 2003. Svedkovi M. A. neboli známe obchodné aktivity spoločnosti A., a.s. týkajúce sa priemyselných ložísk a Ing. M. B. uviedol, že môže potvrdiť informácie o zdaniteľných plneniach pre spoločnosť A., s.r.o., ktorej sa predali priemyselné ložiská za účelom ďalšieho predaja, pričom nevedel poskytnúť ďalšie informácie, kde bol tovar uložený, kto viedol v tom čase účtovníctvo a pod. V tomto smere odkázal na M. D., ktorý bol v tom čase predsedom predstavenstva tejto spoločnosti.

Odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že v rozhodnom období december 2001 až apríl 2002 bol jediným konateľom spol. B. s.r.o., D. s.r.o., W. s.r.o. a W. E. M. spol. s r.o. (zakladajúci spoločník žalobcu), M. D., ktorý bol taktiež predsedom predstavenstva v spoločnosti A. a.s.. Preto jeho tvrdenia, ktoré nekorešpondujú s ostatnými dôkazmi založenými s spisovom materiáli, resp. nie sú podložené relevantnými dôkazmi, nie sú pre odvolací súd vierohodné.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu.

Preto, ak krajský súd dospel k právnomu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovел a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu rozsudok Krajského súdu v Košiciach ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a účastníkom ich náhradu nepriznal, nakoľko žalobca v konaní nebol úspešný, a žalovanému žiadne trovy nevznikli.

Poučenie : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. mája 2011

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová